

1G.41.074/2015

/16

A Fővárosi Ítéltábla dr. Némethi Gábor ügyvéd (1123 Budapest, Táltos utca 15/b. VII/2.) által képviselt (...) felperesnek az (...) által képviselt OTP Jelzálogbank Zártkörűen Működő Részvénytársaság (1051 Budapest, Nádor utca 21.) II. rendű és a személyesen eljár (...) III. rendű alperesek ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2016. szeptember 1. napján kelt 1.G.41.074/2015/10. számú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 11. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (Tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság 2016. szeptember 1. napján kelt 1.G.41.074/2015/10. számú ítéletével megállapította, hogy a felek között 2007. december 12. napján létrejött 1104326. számú devizában nyilvántartott jelzálog típusú kölcsönszerződés III. pontjának az alábbi rendelkezése, miszerint „A Szerződő felek megállapodnak abban, hogy jelen közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés alapján az Adósok terhére mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében, annak közokirati tanúsításaként, az Adósoknak a Hitelezőnél vezetett számlái és a Hitelező vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt fogadják el.

Az Adósok és a Zálogkötelezettek alávetik magukat annak, hogy a jelen közjegyzői okirat alapján az Adósok terhére fennálló kölcsön- és egyéb járuléktartozás összegét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén is, a Hitelező felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.” tisztességtelen; a fenti rendelkezés 2007. december 12. napjától nem jelent kötelezettséget a felperesre nézve; kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 12.700 forint perköltséget, valamint a Magyar Államnak – külön felhívásra – 36.000 forint eljárási illetéket.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a keresettel vitatott rendelkezés nem vitatottan fogyasztói

szerződésben egyedileg meg nem tárgyalta szerződési feltétel, melynek alapján a felek részéről teljesítés nem történt, mindezért kérhető volt önmagában a tisztességtelenség megállapítása, és ennek vizsgálatára a szerződéskötéskor hatályos 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 209. § (1), (2), (3) és (5) bekezdéseit, a Ptk. 209/A. § (2) bekezdését, valamint a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (Rendelet) 1. § (1) bekezdését kellett alkalmazni. Nem osztotta az elsőfokú bíróság II. rendű alperes azon védekezését, hogy a tisztességtelenség vizsgálatát a vitatott rendelkezés jogszabályi megfelelése kizárja, a 2009. évi CLXII. törvény (Fhtv.) 20/B. § (1) és (3) bekezdése, valamint a 2013. évi CCXXXVII. törvény (új Hpt.) 275. §-a a szerződés megkötését követően lépett hatályba, továbbá azok valóban a pénzügyi intézményhez telepítették a követelés bizonyítására vonatkozó kötelezettséget, utóbbit azonban a vitatott rendelkezés a fogyasztó hátrányára megfordítja, ezért nem áll összhangban a jogszabályokkal, így a tisztességtelensége vizsgálható.

Az elsőfokú bíróság arra vont le következtetést, hogy a vitatott rendelkezés a jóhiszeműség és tisztesség követelményének a sérelmével egyoldalúan és indokolatlanul a fogyasztó hátrányára bontja meg a szerződésből fakadó jogok és kötelezettségek egyensúlyát. Felperes ugyanis nem pusztán a tartozás tanúsításának a módját fogadta el, hanem alávetette magát annak, hogy tartozása mértékét a bank közlése alapján tanúsítsa a közjegyző, a közjegyzői tanúsítványt pedig a tartozás mindenkori összegének közokirati tanúsításaként fogadta el. Alkalmassá arra, – mivel a közjegyzői ténytanúsítvány a bank által vezetett számlák, a vonatkozó saját bizonylatai alapján készül – hogy a szerződés bármely feltételének, különösen az elszámolásra és visszafizetésre vonatkozó feltételeknek az értelmezésére a II. rendű alperest egyoldalúan jogosítsa, ezért a Rendelet 1.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében tisztességtelen. Tekintve, hogy a kikötés kizárólag a bank nyilvántartásait, számláit, bizonylatait tekintette irányadónak és elfogadta azt az ügyféllel, hogy a bank által azok alapján kimunkált és meghatározott tartozás szolgál olyan közokirat alapjául, amelyre tekintettel végrehajtás kezdeményezhető, magában foglalja azt is, hogy a bank jogosult a felperes teljesítése szerződésszerűségének a megítélésére, mely a Rendelet 1. § (1) bekezdése b) pontja szerinti tisztességtelenséget eredményez.

A közjegyzői okirat közokirati jellege folytán a bank fogyasztóval szembeni fellépése esetén nem érvényesülnek a Pp. bizonyítási kötelezettségre és teherre vonatkozó általános szabályai [Pp. 3. § (3) bekezdése, 164. § (1) bekezdése], a közjegyzői ténytanúsítvánnyal szemben a Pp. 195. § (6) bekezdése szerint a fogyasztó ellenbizonyításra kényszerül, annak igazolására, hogy a közokiratban foglalt adat, tény nem felel meg a valóságnak, így a Rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja szerinti feltétel megvalósul, és a kikötés ezen okból is tisztességtelen. Nem osztotta az elsőfokú bíróság felperes azon álláspontját, hogy megállapítható a Rendelet 1. § (1) bekezdés i) pontja szerinti tisztességtelenségi ok fennállta, ezen jogszabályi rendelkezés ugyanis alapvetően az igényérvényesítési lehetőséget kizáró vagy korlátozó rendelkezések tisztességtelenségét határozza meg, a perbeli kikötés azonban ilyennek nem minősül.

Az ítélet ellen a II. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte, hivatkozva arra, hogy a Rendelet 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjai alapján tévesen került sor a tisztességtelenség megállapítására. A bizonylatai, az általa vezetett számlák nem a szerződés feltételei, az azok alapján készített közjegyzői ténytanúsítvány nem jelenti a kölcsönszerződés egyes feltételeinek mikénti értelmezését, azt fel sem veti. A szerződésnek a fizetési kötelezettséget, az elszámolást rögzítő kikötései mindkét fél számára egyformán és csak egyféle módon értelmezhetők, utóbbira nincs kihatással az, hogy a bank készített-e ténytanúsítványt és milyen okiratok alapján, mindezért a Rendelet 1. § (1) bekezdés a) pontjába ütközés nem áll fenn. A bizonyítási teher megfordítására levont jogi következtetés sem helytálló, figyelemmel arra, a felek a kölcsönszerződésben arról állapodtak meg, hogy a bank miként tesz eleget a fennálló tartozás összege bizonyítására vonatkozó kötelezettségének. A II. rendű alperesnek a 250/2000. (XII. 24.) Korm. rendeletben előírtaknak megfelelően kell a felperes tartozásáról naprakész nyilvántartást vezetnie, reá hárul annak bizonyítása, hogy mennyi a tartozás aktuális összege, a befizetések elszámolása hogyan történt meg, ezzel szemben felperest bizonyítási kötelezettség nem terheli, legfeljebb ellenbizonyíthat arra, hogy a banki

nyilvántartás nem megfelelő. A II. rendű alperes álláspontja szerint a bizonyítási teher megfordulásáról csak akkor lehetne szó, ha a bank egyáltalán nem vezetne nyilvántartást és a felperesnek kellene igazolnia a tartozása mindenkori összegét. Az Fhtv. 20/B. § (1) és (3) bekezdése a törlesztéssel késedelembe eső adóssal kötött szerződés felmondásának előfeltételéül szabja, hogy a bank a követelését, illetve az adós tartozását részletesen tartalmazó forgalmi összesítőt készítsen, azaz a jogalkotó nem vitásan a hitelezőhöz telepítette a követelés bizonyítására vonatkozó kötelezettséget azzal, hogy az annak teljesítésére vonatkozó, fogyasztóvédelmi szempontból releváns szabályokat részletesen meghatározta. Nem tilos, sőt kifejezetten indokolt, hogy a bank az általa nyújtott kölcsönrel összefüggő követelését az erre a célra is szolgáló saját nyilvántartása alapján állapítsa meg. Az adatok közlésére vonatkozó tájékoztatási kötelezettség nem csak a felmondás előtt, hanem a szerződéses jogviszony fennállása alatt végig terheli az új Hpt. 275. § (1) és (2) bekezdéseiben meghatározottak szerint, utóbbival tartalmilag azonos szabályozást írt elő a szerződéskötéskor hatályos Hpt. 206. §-a, ezt azonban az elsőfokú bíróság tévesen figyelmen kívül hagyta. A Hpt. egyébként módot ad az adósnak arra, hogy a tájékoztatást vitassa, azzal szemben kifogással éljen, továbbá panaszjog is megilleti, a panasz elutasítása esetén pedig jogorvoslatra van lehetősége. Tekintettel arra, hogy a keresettel vitatott szerződéses rendelkezés maradéktalanul megfelel a Hpt. szabályainak, jogszerű és tisztességes, a tisztességtelenség megállapítása a Ptk. 209. § (6) bekezdésébe, valamint a Rendelet 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjába is ütközik.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Vitatta, hogy az általa sérelmezett kikötésben a tartozása tanúsításának a formáját ismerte volna el, ténylegesen azt fogadta el, hogy a közjegyzői ténytanúsítvány a tartozás mindenkori összegének közokirati tanúsítása és annak vetette alá magát, hogy a tartozása mértékét a bank közlése alapján tanúsítsa a közjegyző. A kikötéssel tehát alávetette magát annak, hogy a tartozás és a kötelezettség mindenkor fennálló mértékét a II. rendű alperes legyen jogosult meghatározni, azt minden további nélkül végrehajtható okirat kiállításának alapjául szolgáló közokiratba foglaltatni, ezzel elzárta magát attól, hogy fogyasztóként a hitelező tartozás összegére vonatkozóan tett megállapításait a közokiratba foglalást megelőzően vitathassa. Ennek megfelelő jogosultsággal a közjegyző sem rendelkezik, az 1991. évi XLI. törvény (Kjtv.) 111. § (1) bekezdéséből, 112. § (1) bekezdéséből és 113. §-ából nem vezethető le olyan értelmezés, hogy az alap kellékek vizsgálatán felül a fennálló tartozás összegét és kiszámítását ellenőriznie kellene, mindezért a kikötés következménye, hogy a hitelező dönt az adós szerződésszerű teljesítéséről.

Emellett a bizonyítási terhet a hátrányára megváltoztatja, a Pp. 195. § (1) bekezdése értelmében ugyanis a közokirat teljesen bizonyítja az abban foglalt adatok és tények valóságát és a 195. § (6) bekezdése szerint az adós kényszerül ellenbizonyításra, végrehajtási záradékkal induló végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perre. Tekintve, hogy a vitatott kikötés szerint arra vállalt kötelezettséget, hogy nem kérdőjelezi meg a banki nyilvántartás helyességét, azt aggálytalanak fogadja el, ez a végrehajtási perben szükséges ellenbizonyításnak is akadályát képezi, így okszerű annak megállapítása, hogy a szerződésszegés tényének a megállapítása a pénzügyi intézmény egyoldalú hatalmassága, ez pedig a felmondás jogszerűsége, illetőleg jogkövetkezményeinek beállta szempontjából is jelentőséggel bír. Eltérő jogi következtetés levonására a Hpt. 206. § (1) és (2) bekezdése sem vezet, ezen jogszabályi rendelkezések ugyanis csupán azt teszik a fogyasztó számára lehetővé, hogy a lejáratkor megismerhesse a pénzügyi intézmény álláspontját a tartozás összegére, összetételére, de ez nem érinti a bank azon jogosultságát, hogy a ténytanúsítvány kiállítása az egyoldalú nyilatkozatán alapuljon. Az adós kifogást emelhet ugyan, de a követelés érvényesíthetőségét az nem érinti, a kifogás 60 napos határidejének elteltel előtt is kérhető a végrehajtási záradék kiállítása.

A bizonyítási teher további megfordulását eredményezi, hogy a kikötés előre megtett, a Ptk. 242. §-a szerint minősülő tartozáselismerés, melynek szabályai a bizonyítási kötelezettséget kétséget kizáróan a fogyasztóra hárítják, és ugyanez a helyzet a végrehajtási perben is ahol a fogyasztónak kell bizonyítania, hogy a végrehajtandó követelés megszűnt vagy nem jött létre. Mindezért helytállóan került sor annak

megállapítására, hogy a kikötés a Rendelet 1. § (1) bekezdés b) és j) pontja alapján is tisztességtelen.

A II. rendű alperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta és érdemben helytálló az abból levont jogi következtetése, döntése indokai azonban csak részben oszthatók.

A szerződéskötéskor hatályos Ptk. 209. § (5) bekezdése értelmében a tisztességtelenség vizsgálata azon szerződési feltétel esetében kizárt, amely olyan kógens vagy kellően körülírt tartalmú diszpozitív szabálynak megfelelő, amely megállapodás nélkül is a szerződés részévé válik. Tekintve, hogy sem kógens, sem diszpozitív jogszabályi rendelkezésnek nem feleltethető meg a felek azon – a kölcsönszerződés III. pontjában rögzített – megállapodása, hogy az adósok terhére mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás összege közokirati tanúsításaként a hitelező felkérésére közjegyző által – az adósok hitelezőnél vezetett számlái és vonatkozó bizonylatai alapján – készített közjegyzői ténytanúsítványt fogadják el, nem volt akadályozott a tisztességtelenség keresettel kért vizsgálata.

Felperes a kölcsönszerződés III. pontja vitatott rendelkezései tisztességtelenségét a Rendelet 1. § (1) bekezdés a), b), i) és j) pontjai felhívásával állította, ezért az elsőfokú bíróságnak abban kellett állást foglalnia, hogy a kifogásolt szerződési feltételek a felperes részéről hivatkozott ún. „fekete listás” tényállások megvalósítását eredményezik-e. Figyelemmel arra, hogy a kereseti kérelem a Rendelet 1. § (1) bekezdés i) pontjára alapítottan alyptalannak bizonyult, és az erre levont jogi következtetés nem képezte fellebbezés tárgyát, a Fővárosi Ítéltábla a keresetnek a Rendelet 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjai alapján történő helytadás helyességét bírálta felül.

A fogyasztói szerződésekre irányadó Rendelet 1. § (1) bekezdés a) pontja szerint azon szerződési feltétel tisztességtelen, amely a fogyasztóval szerződő felet egyoldalúan jogosítja a szerződés bármely feltételének értelmezésére, a b) pontja szerint pedig az olyan tartalmú kikötés tisztességtelen, amely a fogyasztóval szerződő fél részére a saját – nem a fogyasztó – teljesítése szerződésszerűségének a megítélésére kizárólagos jogosultságot biztosít. Tekintettel arra, hogy a kölcsönszerződés III. pontjának a vitatott szövegezése nem tartalmaz olyan jelentéssel bíró kifejezett rendelkezést, amely a bankot jogosítaná a szerződés bármely feltétele egyoldalú értelmezésére, illetve saját teljesítése szerződésszerűségének a megítélésére, osztotta a Fővárosi Ítéltábla a II. rendű alperes azon fellebbezési érvelését, hogy a részleges érvénytelenség megállapításának a Rendelet 1. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján – ezen esetkörökbe tartozóan vitatott szerződéses rendelkezés hiányában – nem volt helye.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően abban nem tévedett az elsőfokú bíróság, hogy a kölcsönszerződés III. pontjának vitatott rendelkezése tisztességtelensége a Rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja alapján fennáll.

A közvetlen bírósági végrehajtás kezdeményezéséhez – mely jog vonatkozásában az Európai Unió Bírósága (EUB) a C-32/14. számú ítéletében arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem ellentétes a 93/13 EGK irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 6. cikkének (1) bekezdésével, illetve 7. cikkének (1) bekezdésével az olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi a szolgáltató és a fogyasztó között közokiratba foglaltan létrejött szerződés közjegyző által történő végrehajtási záradékkal ellátását – nem szükséges a szerződő felek olyan tartalmú megállapodása, hogy a végrehajtandó tartozás összegét a saját nyilvántartása alapján a bank maga határozhassa meg. A hitelezőnek a szerződéskötéskor hatályos Kjt. 111. § (1) bekezdése és 136. § (1) bekezdés g) pontja alapján a kölcsönszerződés keresettel vitatott rendelkezése hiányában is lehetősége van arra, hogy közjegyzői tanúsítvány kiállítását kérje a nyilvántartása szerinti adósi tartozás összegéről, illetve arról, hogy felmondta a kölcsönszerződést. Ezen jogi jelentőségű tényekről közjegyzői tanúsítvány kiállítása esetén a szerződéskötéskor hatályos Vht. 21.

§ (1), (2) és (3) bekezdéseiben – jelenleg hatályos Vht. 23/C. § (1), (2) és (3) bekezdéseiben – valamint a Kjtv. 112. § (1), (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakra figyelemmel fennállnak akár a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés, akár az azzal azonos tartalommal közjegyzői okiratba foglalt adósi egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozat, mint ügyleti okirat közjegyzői végrehajtási záradékkal történő ellátásának a feltételei.

Ebből következően, amennyiben a keresettel támadott szerződési feltétel a közvetlen bírósági végrehajtás elrendeléséhez, a közjegyzői végrehajtási záradék kiállításához szükséges feltételek teljesítéséhez kapcsolódóan csupán arra jogosítaná fel a bankot, hogy a vele szemben fennálló felperesi tartozás saját nyilvántartásai szerinti összegéről közjegyzői ténytanúsítvány kiállítását kérje, önmagában ez a felek szerződésből eredő jogai és kötelezettségei tekintetében nem eredményezne a felperes hátrányára olyan egyenlőtlenséget, amely a Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint alapul szolgálhatna a tisztességtelenség megállapítására.

A kölcsönszerződés III. pontjában azonban a felperes arra vállalt kötelezettséget, hogy a kölcsönszerződésből eredő fennálló mindenkori tartozása mértékére a hitelező nyilvántartásai alapján készült közjegyzői ténytanúsítványban foglaltakat fogadja el, vagyis a szerződéskötéskor – még azt megelőzően, hogy a kölcsön folyósítására sor került volna, és a hitelezővel szemben tartozása keletkezett volna – előre elismerte azt, hogy a kölcsönszerződésből fakadó, a jövőben bármikor fennálló (mindenkori) tartozása összege a hitelező nyilvántartásai alapján kiállított közjegyzői ténytanúsítvány szerinti összeggel azonos.

Kétségtelen, hogy ez a felperesi nyilatkozat a tartozás esedékes és konkrét összegének megjelölése hiányában a tartalma szerint nem minősül a Ptk. 242. §-a szerinti tartozáselismerésnek, a joghatását tekintve azonban azzal azonos megítélés alá esik, mert az abban foglalt „bánkó tartozáselismerés” folytán a felperesre hárul annak bizonyítása, hogy a kölcsönszerződésből eredően nem áll fenn a közjegyzői ténytanúsítvány szerinti tartozása a bankkal szemben.

Alaptalanul hivatkozott a II. rendű alperes a fellebbezésében arra, hogy a vitatott rendelkezés a Pp. bizonyítási teherre vonatkozó általános szabályai érvényesülését nem befolyásolja, azt nem változtatja meg a felperes hátrányára. A kölcsönszerződésből eredő követelés megfizetése iránti perben a bank saját üzleti könyveire történő hivatkozása igényérvényesítő félként tett egyoldalú, a fogyasztó vitatása esetén a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint bizonyításra szoruló előadása. A Pp. 369.§ a) pontja értelmében a végrehajtási záradékkal ellátott okirattal elrendelt végrehajtás megszüntetése és korlátozása iránti per megindítására akkor is sor kerülhet, ha a végrehajtani kívánt követelés érvényesen nem jött létre; az ezen jogszabályi rendelkezés alkalmazása körében kialakult egységes bírói gyakorlat szerint ilyen perekben a bíróság ugyanazokat a kérdéseket vizsgálja, amelyeket akkor kellett volna, ha a végrehajtást kérő a záradékolási kérelem helyett előbb peres úton érvényesíti a követelését, azaz a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a végrehajtást kérőre, mint jogot érvényesítő félre hárul annak bizonyítása, hogy a végrehajtani kért követelése fennáll. Ettől eltérően alakul azonban a bizonyítási teher, ha a záradékoló okirat az adós elismerésén alapul és a Ptk. 242. §-ának megfelelő tartozáselismerés hatályú nyilatkozatot foglal magában, ebben az esetben ugyanis az adósnak kell bizonyítania azt, hogy az elismert tartozása nem áll fenn, ezért a kikötés tisztességtelen a Rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja szerint.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla arra, hogy eltérő jogi következtetés levonására a felperes által egyébként nem vitatott banki adatkezelési és tájékoztatási kötelezettség sem ad alapot, az adatközléssel szembeni kifogásolás rendjéből ugyanis nem vezethető le, hogy annak elmulasztásához tartozáselismerő jelleg társulna, továbbá a banki adatok helytállóságának fogyasztó általi előre elfogadása, tartozáselismerés joghatású nyilatkozat kiadása nem jogszabály által kimerítően meghatározott szerződéses tartalom és az a diszpozitív szabályokból sem vezethető le, melyek esetében – a korábbiakban már kifejtettek szerint – a tisztességtelenség a szerződéskötéskor hatályos Ptk. 209. § (5) bekezdése alapján nem is lenne

vizsgálható. A Ptk. 209. § (1) bekezdése értelmében a tisztességtelenség vizsgálata során az EUB C-415/11. számú ítéletében kifejtettek irányadóak, amely szerint az Irányelv 3. cikkének (1) bekezdése szerinti, a fogyasztó hátrányára előidézett egyenlőtlenség abban az esetben áll fenn, ha az adott szerződési feltétel a nemzeti jog diszpozitív szabályához képest a fogyasztót kedvezőtlenebb jogi helyzetbe hozza. Utóbbi fennálltának és annak megállapításához, hogy az egyenlőtlenséget a jóhiszeműség követelményével ellentétben idézték-e elő, azt kell eldönteni, hogy az ésszerűen eljáró fogyasztó egyedi tárgyalás esetén elfogadta volna-e az érintett feltételt.

Tekintve, hogy a fent kifejtettek szerint a perbeli kölcsönszerződés felperes által vitatott rendelkezése következtében a bank olyan előnyhöz jut, amely megkönnyíti számára a fogyasztóval szembeni igényérvényesítés lehetőségét, egyidejűleg megnehezíti a fogyasztó joggyakorlását azáltal, hogy az általános szabályoktól eltérően neki kell a bank üzleti könyveiben szereplő tartozással szemben a banki elszámolás esetleges tévedését igazolnia, ezért alappal feltételezhető, hogy az ésszerűen eljáró felperes az adott szerződési feltételt nyilvánvalóan nem fogadta volna el, így az a Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint is tisztességtelenségnek minősülne.

Tekintettel arra, hogy a fellebbezésben előadottak eltérő tényállás megállapítására, illetve érdemben eltérő jogi következtetés levonására nem adtak alapot, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a fentiekben részletezettek szerint részben módosított indokolással – a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A II. rendű alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperesnek járó másodfokú perköltség megfizetésére, mely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapított, a (2) bekezdés alkalmazásával a kifejtett ügyvédi tevékenységhez igazodó mérsékelt összegű 10.000 forint jogi képviseleti munkadíjból áll.

A Fővárosi Ítéltábla a határozatát a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül hozta meg.

Budapest, 2017. december 7.

Dr. Kurucz Zsuzsánna s. k.
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s. k.
előadó bíró

Dr. Felker László s. k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
Szigeti Krisztina
tisztviselő

